

[A. C. Normann.]

finanspolitik, der har bragt så gode resultater. Den udvikling, vi nu er inde i, er for god til at afbrydes, førend konjunkturerne selv hindrer dens fortsættelse. Og nytten af investeringer får en alvorlig understregning i bevidstheden om, at vort erhvervsliv om føje tid står i en konkurrence med andre landes erhvervsliv, som vi ikke kan klare, uden at vi i tide gør en anstrengelse for at indrette os derpå igennem modernisering og rationalisering. Her spiller selve tiden en rolle.

De erfaringer, jeg for min del har gjort både som erhvervsmand og som økonomisk interesseret borger, bekræfter, at den, der kommer først med at indrette sig på en billigere eller bedre produktion — om det så kun er en vippelængde, han er foran sine konkurrenter — har et uforholdsmæssigt fortrin i eksistenskampen. Derfor bør vi alle, lønmodtagere som erhvervsdrivende, solidarisere os om denne opgave, for løser vi den, så forsvinder en god del af de andre vanskeligheder af sig selv. Her er vi ved det afgørende for al økonomisk politik, og derfor bør kravet om, at det hidtil vundne går til at sikre produktionen i denne tid, stå for folketinget og regeringen som en skyttestøtte om dagen og en ildstøtte om natten.

Som følge af den stabilitet og den tillid til økonomien, der er opnået, fordi der omsider er kommet ro og fasthed i ledelsen af den økonomiske politik, ser vi heldigvis også et tiltagende privat initiativ udfolde sig på mange områder, og med henblik på de nye udenlandske markedsmuligheder er der grund til at glæde sig over industriens initiativ og dens beslutsomhed til at klare de krav, som de nye markeder vil stille. Hundre tusinder af funktionærer og arbejdere er direkte afhængige af, at det lykkes.

Også landbruget har et stort investeringsbehov. Men landbrugets stilling er i modsætning til industriens allerede i dag den, at det nok vil kunne klare sig i konkurrence med andre under lige og helst frie forhold. I øjeblikket er det faktisk sådan, at vore landbrugere egentlig ikke konkurrerer med deres kolleger i andre lande, nej, de konkurrerer med de store landes statskasser, der giver enorme tilskud og beskyttelse af deres egne landbrug i den hensigt at holde de danske varer ude.

Det virker da også noget bittersødt undertiden, når NATO-solidariteten fremhæves, som den bliver fremhævet ved enhver lejlighed, at tænke på Atlantpagtens formål, der jo ikke blot skulle være militær solidaritet, men også økonomisk gensidighed, for det er vel ingen overdrivelse at sige, at blandt de lande, der bekæmper det danske landbrug så urimeligt og så hårdt, går de 4-5 største af vore allierede i spidsen. Hvad Danmark på den konto, og i tidens løb gennem de stigende råstofpriser, har betalt, gør, at ingen vil kunne påstå, at Danmark har ofret mindre end andre.

Diskussionen om markederne går videre, desværre stadig uden større sikkerhed om vilkårene under nogen af de foreliggende muligheder, og vi må alle håbe, at der snart toner klarere linjer frem. Her er det nyttigt, at regeringen har sat det mægtige undersøgelsesarbejde i gang i de økonomiske ministerier i tilknytning til erhvervene. Resultaterne kan nu offentliggøres, så erhvervene får en mulighed for den bedst tænkelige orientering.

Jeg finder, at den betænkning, der er offentliggjort vedrørende industriens stilling i større handelsområder, er en fornem præstation af administrationen; den har sammen med andre oplysninger, der er givet, bidraget til, at de forhastede standpunkter er ved at vige for en mere nøgtern vurdering og for en større forståelse af, hvor nødvendigt det er, at Danmark bevarer sine forbindelser både mod syd og mod de øvrige lande.

Nu er det vort partis håb, at den stigende forståelse i vide kredse af vore vilkår må mane os til at udnytte alle muligheder for oprettelsen af et frihandelsområde, som Danmark kan acceptere, da det bl. a. vil have til følge, at deltagelse i et nordisk marked så vil komme til at fremtræde som et stærkt ønske. Jeg synes, at Industrirådets formand forleden dag sagde nogle meget kloge ord herom.

Det er glædeligt, at vi nu har den hidtil største valutareserve; men den er dog stadig beskeden i forhold til vor udenrigsomsætning. Stiger konjunkturerne i andre lande, og når vi frem til et tidspunkt, hvor importørerne frygter prisstigning, kan en købsbølge ret hastigt nedbringe reserven, det har vi set før. Hvis det falder sammen med